

Reflexe divadelního projektu SHAKE 'N' SPEARE

REGION OPAVSKO ČERVEN 2009

Opava Dramaturgyně a šéfka činohry Slezského divadla Opava Blanka Fišerová se v končící sezoně rozhodla zařadit do činoherního repertoáru pět titulů jednoho autora – Williama Shakespeara. Nad projektem nazvaným SHAKE 'N' SPEARE mnozí nevěřícně kroutili hlavou, jiní se těšili na unikátní možnost srovnání různých přístupů k dílu nejslavnějšího dramatika.

Ke spolupráci byly přizvány čtyři režijní osobnosti a očekávání extrémně odlišných pojetí jednotlivých inscenací se naplnilo. Záleželo na divácích, zda budou sympatizovat se ztvárněním pietním (Romeo a Julie v režii Zdeňka Kaloče) či lidově-humorným (Veselé paničky windsorské Vlastimila Pešky), upřednostní-li pokusy o nový výklad stěžejních situací dramatu (Jak se vám líbí a Bouře pod režijní taktovkou Zdeňka Černína) ne-

bo svěbytnou moderní adaptaci (úprava Hamleta režisérkou Oxanou Smilkovou a dramaturgyní Blankou Fišerovou). Přestože se různorodé divadelní projekty stávají stále populárnějšími a na českých jevištních prknech jsme se mohli setkat s programově koncentrovaným uváděním her Shakespeareových, Čechovových či s kompilacemi adaptací Dostojevského románů, pro Slezské divadlo projekt SHAKE 'N' SPEARE z dramaturgického hlediska znamenal příjemné vybočení z řady vzájemně se podobajících sezon. Ukázal však mnohé nedostatky hereckého souboru opavského divadla, které lze při „běžné“ skladbě repertoáru zamaskovat. Nejslyšitelnější nepřesností byl znatelný a ne vždy úspěšný boj s blankversem. Především nejmladší část souboru se soustředila pouze na odříkání kvanta textu a význam vět zůstával v jejich po-

dání nedotknut. Uškodilo to zejména inscenaci tragédie Romeo a Julie, jež se díky zmíněnému problému herecké mluvy i neúměrné délce jevila jako nejméně povedený kus celého divadelního projektu.

Pětice inscenací Shakespeareových dramát využívala stejnou základní část scény – půlkruhovou konstrukci ochozu z kovu a dřeva, rozprostírající se v zadní části jeviště. Nejnápadněji ji dokázala využít režisérka Oxana Smilková při inscenování své adaptace hry Hamlet. Univerzální scénu doplnila mobilním schodištěm. Strohou scénografií zjemnila pozoruhodným metaforickým ztvárněním vodních vln, jejichž opodstatnění se nachází přímo v Shakespeareově textu. Kromě doslovného smyslu mohl tento „vodní svět“ symbolizovat také očistnou lázeň, která má smýt všechny krvavé hříchy. Režisérka se soustředila výhradně na přesné vykreslení

vztahů v nejužším kruhu královské rodiny. Díky tomu se příběh nerozměnil odbočkami a vedlejšími motivy, což umožnilo podrobit vzájemné vazby mezi postavami nemilosrdnému obnažení. Pro někoho byla tato inscenace kontroverzní a nepochopitelná, pro jiného poutavě aktuální a promyšleně semknutá. Po inscenacích Hamleta v Divadle Petra Bezruče, v rámci Letních shakespearovských slavností na Pražském hradě a v Dejvicím divadle však podle mého názoru jde o další vynikající příspěvek ke kvalitní linii uvádění tohoto kusu na českých jevištích. Projekt SHAKE 'N' SPEARE nepropadl, ale také se nestal jednoznačným trhákem. Umožnil opavským divákům zhlédnout pětici her nejslavnějšího dramatika. Důležitějším faktem však zůstává, že na jeviště Slezského divadla Opava přinesl změnu. *Nada Satková*